

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16.01.2020, sp. zn. 5 Tdo 1018/2019, ECLI:CZ:NS:2020:5.TDO.1018.2019.1

Číslo: 41/2020

Právní věta: Doba, která uplynula od spáchání trestného činu, a délka trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu, jsou hledisky, k nimž je sice nutno přihlídnout při ukládání trestu ve smyslu § 39 odst. 3 tr. zákoníku, nemohou však odůvodnit neuplatnění trestní odpovědnosti s odkazem na zásadu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.01.2020

Spisová značka: 5 Tdo 1018/2019

Číslo rozhodnutí: 41

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Subsidiarita trestní represe, Trestní odpovědnost, Ukládání trestu

Předpisy: § 12 odst. 2 tr. zákoníku
§ 39 odst. 3 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265j tr. ř. zamítl dovolání obviněného P. F. podané proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 5 To 73/2016, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 T 10/2015.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 2 T 10/2015, byl obviněný P. F. (vedle spoluobviněného T. K.) uznán vinným přečinem zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 1, 2 tr. zákoníku (ve znění účinném do 12. 8. 2017), kterého se dopustil spolu s obviněným T. K. skutkem konkretizovaným ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně.

2. Za to byl obviněný odsouzen podle § 255 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 měsíců. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen i peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli

poškození M., G., a obchodní společnost T., zastoupená insolvenční správkyní Mgr. N. H., odkázání s celými svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti shora citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podali odvolání obvinění P. F. i T. K. O podaných odvoláních rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 5 To 73/2016, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), f) tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. sám ve věci znovu rozhodl. Odvolací soud uznal obviněného P. F. vinným přečinem zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017 (dále jen § 255 odst. 2 tr. zákoníku), jehož se dopustil skutkem spáchaným společně s obviněným T. K., který spočívá v tom, že obviněný T. K. ve funkci jednatele (od 15. 5. 2000 do 7. 4. 2010) a v postavení společníka obchodní společnosti G. (později přejmenované na T.), se zapsaným předmětem podnikání od roku 2005 do 25. 1. 2010 „zámečnictví“ a poté až dosud „zámečnictví, nástrojařství“ a od 25. 1. 2010 „výroba obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a obviněný P. F. ve funkci jednatele (od 15. 5. 2000 do 24. 3. 2010) obchodní společnosti G. a do 16. 3. 2010 také jako společník této společnosti se dohodli na realizaci nového konkurenčního podnikatelského projektu spočívajícího v provozování další obchodní společnosti zabývající se uzamykacími systémy a tento projekt pak v následujícím období zrealizovali tak, že nejdříve obviněný P. F. zakoupil dne 20. 4. 2009 akcie obchodní společnosti E. a stal se jejím jediným akcionářem, se zapsaným předmětem podnikání od 4. 5. 2009 „zámečnictví, nástrojařství“ a od 4. 5. 2009 „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, v níž byl dne 20. 4. 2009 ustanoven jediným členem představenstva, s využitím kontaktů navázaných s obchodními partnery obchodní společnosti G., odborné kvalifikace jejích zaměstnanců, kterým nabídli pracovní poměr u obchodní společnosti E., s využitím sídla a kancelářských prostor na adrese XY, to vše s cílem získat na úkor obchodní společnosti G., výhodu a prospěch pro obchodní společnost E., spočívající ve snaze usnadnit této společnosti vstup na příslušný segment trhu a rozjezd její podnikatelské činnosti, z níž by plynuly příjmy této společnosti, a konečně i se záměrem zbavit se závazků spočívajících v neuhrazených dodávkách komponentů uzamykacích systémů, které měla obchodní společnost G. z obchodní činnosti vůči svým věřitelům, na základě žádostí a dodatků ze dne 1. 3. 2010, sjednaných ke Smlouvám o dílo z let 2006, 2007 a 2009 uzavřeným s obchodní společností P., převedli činnosti z původního smluvního zhotovitele, tj. obchodní společnosti G., na nového zhotovitele, tj. obchodní společnost E., která tak nastoupila na místo původního zhotovitele, a za provedené činnosti v letech 2010 a 2011 inkasovala částku ve výši nejméně 12 120 963 Kč, přičemž konkrétně šlo o smlouvy o dílo uvedené pod písm. a) až c) ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu.

4. Za uvedený trestný čin byl obviněný P. F. odsouzen podle § 255 odst. 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017, k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 měsíců, dále podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1 a 2 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč, a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená obchodní společnost T. odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti zmíněnému rozsudku Vrchního soudu v Praze podal obviněný P. F. prostřednictvím svého obhájce dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V rámci své dovolací argumentace obviněný předně rekapituloval obsah předchozího kasačního usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. [5 Tdo 1328/2017](#), v němž Nejvyšší soud uložil Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

6. V další části svého dovolání obviněný vytkl soudům nižších stupňů některé nedostatky ve skutkových zjištěních a zpochybnil právní závěry o jeho vině, a to i s poukazem na judikaturu Ústavního soudu. Podle názoru obviněného odvolací soud zcela opomněl i nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. [I. ÚS 4/04](#), podle něhož trestní právo a trestněprávní kvalifikace i určitého jednání, které má soukromoprávní základ, jako trestného činu je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní právní prostředek, který má význam především celospolečenský, tj. z hlediska ochrany základních společenských hodnot. Obviněný je přesvědčen, že soudy měly přistoupit k uplatnění ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, protože daná věc je svou podstatou sporem mezi dvěma subjekty působícími na stejném segmentu trhu a tato věc dosud byla řešena formou civilních sporů. Navíc nelze opomenout, že trestní stíhání obviněného bylo zahájeno na samé hranici promlčení trestní odpovědnosti a že celé trestní řízení trvalo neúměrně dlouhou dobu (déle než 8 let), po kterou vedl naprosto řádný život.

7. Z uvedených důvodů obviněný závěrem svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí napadené dovoláním, a to včetně všech dalších rozhodnutí obsahově navazujících na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž dojde zrušením, pozbydou podkladu, a aby věc přikázal Vrchnímu soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

8. Nejvyšší státní zástupce se vyjádřil k dovolání obviněného P. F. prostřednictvím státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru obecné výhrady obviněného proti kvalitě hodnocení důkazů soudem ani jeho další procesní námitky neodpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu a dovolatel interpretuje obsah dřívějšího kasačního rozhodnutí Nejvyššího soudu zkreslujícím způsobem. Státní zástupce pak neshledal důvodnými ani námitky, jimiž se obviněný domáhá použití zásady subsidiarity trestní represe, protože v posuzované věci nelze v žádném případě dospět k závěru, že by spáchaný čin nedosahoval svojí závažností ani nejlehčích v praxi se vyskytujících případů trestných činů podle § 255 odst. 2 tr. zákoníku ve znění účinném do 12. 8. 2017 (nyní § 255a odst. 1 tr. zákoníku). Státní zástupce proto setrval na závěru, že u obviněného nebylo zjištěno nic tak výjimečného, co by vylučovalo možnost uplatnění trestní represe vůči němu.

9. Státní zástupce tedy uzavřel, že dovolací námitky obviněného zčásti neodpovídají dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a zčásti jde o námitky zjevně nedůvodné. Proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl podané dovolání.

III. Důvodnost dovolání

10. Nejvyšší soud se především podrobně vypořádal se skutkovými a dalšími procesními námitkami obviněného P. F., které neodpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a s poukazem na své dřívější kasační rozhodnutí a na závěry vyplývající ze skutkových zjištění, z nichž vycházel odvolací soud v napadeném rozsudku, Nejvyšší soud nezjistil žádné pochybení v právním posouzení skutku spáchaného obviněným, jímž naplnil obě alternativy přečinu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 tr. zákoníku. Pokud jde o námitku obviněného týkající se uplatnění zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, Nejvyšší soud ji sice považuje za odpovídající citovanému dovolacímu důvodu, ale neshledal ji opodstatněnou.

11. Podle obviněného odvolací soud zcela opomněl nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. [I. ÚS 4/04](#), podle kterého trestní právo a trestněprávní kvalifikace i určitého jednání jako trestného činu, které má soukromoprávní základ, je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní právní prostředek, který má význam především celospolečenský, tj. z hlediska ochrany základních společenských hodnot, přičemž je nepřijatelné, aby tuto ochranu přebíraly orgány činné v trestním řízení. Obviněný je toho mínění, že soudy nižších stupňů měly přistoupit k použití ustanovení § 12

odst. 2 tr. zákoníku, a to nejen proto, že daná věc je svou podstatou sporem mezi dvěma subjekty působícími na stejném segmentu trhu, který byl dosud řešen v civilním řízení, ale též s ohledem na skutečnost, že trestní stíhání bylo zahájeno na samé hranici promlčení trestní odpovědnosti a že trestní řízení trvalo neúměrně dlouhou dobu (déle než 8 let), po kterou vedl naprosto řádný život.

12. Je pravdou, že Nejvyšší soud ve svém dřívějším kasačním usnesení ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. [5 Tdo 1328/2017](#), uložil Vrchnímu soudu v Praze také to, aby po novém projednání a rozhodnutí věci zvážil i případné uplatnění zásady subsidiarity trestní represe. Vrchní soud v Praze se následně v usnesení nyní napadeném dovoláním zabýval doporučením Nejvyššího soudu, avšak dospěl v tomto ohledu k závěru, že obviněný P. F. se dopustil činu, na nějž je nutné použít prostředky trestního práva včetně trestní represe, a že uplatnění odpovědnosti podle jiného právního odvětví vzhledem k promyšlenosti jednání obviněného nepřichází v úvahu. Odvolací soud odůvodnil své rozhodnutí tím, že posuzovaný skutek je v porovnání s běžně se vyskytujícími trestnými činy dané skutkové podstaty významný sofistikovaností jeho provedení a likvidačním účinkem na znevýhodněnou obchodní společnost, tzn. dosahuje vyššího stupně společenské škodlivosti s tím, že trestně právní kvalifikace zjištěného jednání obviněného slouží k ochraně základních celospolečenských hodnot a má celospolečenský význam. Proto odvolací soud uzavřel, že jde o čin evidentně kriminální, na nějž je nezbytné použít prostředky trestního práva, včetně trestní represe. Nejvyšší soud se s tímto názorem odvolacího soudu ztotožnil.

13. Zásada subsidiarity trestní represe a z ní vyplývající princip ultima ratio jsou zakotveny v ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, z něhož vyplývá, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zásada subsidiarity trestní represe, která v současném významu vychází také z myšlenek právního státu, obecně v trestním právu hmotném reflektuje dvojí přístup – akcesorní a subsidiární. Akcesorní přístup se spatřuje v tom, že trestní zákony poskytují ochranu právních statků, které jsou upraveny a do značné míry i chráněny jinými právními odvětvími, a to na základě odpovědnosti vyvozované z porušení jejich právních norem (např. občanskoprávní, obchodněprávní či správní odpovědnosti). Proto se trestní zákony nazývají akcesorními či druhotnými, neboť ochrana jimi poskytovaná je až druhotná. Subsidiární přístup potom znamená, že trestněprávní odpovědnost i trestní postih, a tím i trestní zákony se uplatňují až v případě, že odpovědnost uplatňovaná v rámci základního právního odvětví (např. občanskoprávní, obchodněprávní či správní) motivačně ani sankčně nepostačuje. Z těchto dvou prvků, které spolu nerozlučně souvisí, zásada subsidiarity trestní represe v moderním chápání akcentuje zejména přístup subsidiární, protože se zdůrazňuje, že trestněprávní řešení představuje nejzazší řešení pro zákonodárce i pro soudce, neboť trestní zákony (ale i trestní postih) se použijí až v případě, že odpovědnost uplatňovaná v rámci základního právního odvětví (např. občanskoprávní, obchodněprávní či správní) není dostatečná. S tím souvisí díkce principu ultima ratio, který je v § 12 odst. 2 tr. zákoníku vyjádřen slovy „... v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu“. Současně se však v jejím vymezení logicky objevuje i prvek akcesorní, neboť ochrana poskytovaná trestními zákony navazuje na právní statky upravené a do značné míry chráněné jinými právními odvětvími (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. [5 Tdo 1541/2016](#)).

14. V průběhu řízení v nyní posuzované trestné věci bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obvinění P. F. a T. K. převedením obchodní společnosti G. na tzv. bílého koně (přičemž obviněný P. F. nejdříve převedl svůj obchodní podíl v obchodní společnosti G. na obviněného T. K., který přejmenoval tuto společnost na T., a ten vzápětí převedl celý obchodní podíl ve společnosti na osobu Ch. H. H., kterému dne 28. 6. 2010 vypršelo povolení k trvalému pobytu na území České republiky) dosáhli toho, že se znevýhodněná obchodní společnost nedomáhala neplatnosti tzv. dodatků ke smlouvám, resp. obvinění svým jednáním fakticky vyloučili možnost, že by se poškozená obchodní

společnost mohla účinně domáhat ochrany svých práv prostředky civilního práva. Předchozím vyvedením majetku z obchodní společnosti G. dalším podvodným jednáním (předstíráním záměru obchodní společnosti E. přistoupit k závazku obchodní společnosti G.) a nedostupností nového jednatele obchodní společnosti T. dosáhli toho, že došlo k vyhlášení konkursu na majetek této společnosti až v době, kdy mohlo dojít k uspokojení pohledávek jejích věřitelů jen z mizivé části, přitom toho bylo dosaženo právě převedením zaměstnanců, s využitím původního sídla i kancelářských prostor obchodní společnosti G. a zejména převedením jejích lukrativních zakázek na obchodní společnost E., za jejichž provedení pak tato posledně uvedená společnost v letech 2010 a 2011 inkasovala částku ve výši nejméně 12 120 963 Kč. Jak bylo podrobně specifikováno shora, obviněný P. F. svým jednáním naplnil obě alternativy přečinu podle § 255 odst. 2 tr. zákoníku, navíc daný přečin byl spáchán značně sofistikovaným způsobem a měl likvidační důsledky pro poškozenou obchodní společnost, což jsou také okolnosti, které vedle již uvedených konkrétních závažných skutečností týkajících se posuzovaného přečinu zásadně zvyšují společenskou škodlivost činu oproti „průměrné“ škodlivosti trestných činů podle § 255 odst. 2 tr. zákoníku. Za zcela irelevantní je pak v souvislosti s těmito skutkovými okolnostmi nutno považovat také tvrzení obviněného, že šlo o civilní spor. Obecně totiž okolnost, že k ochraně práv poškozeného by bylo možno použít i prostředků jiných právních odvětví než práva trestního, není důvodem pro neuplatnění prostředků trestního práva, jestliže skutková podstata trestného činu byla beze zbytku naplněna, a to navíc za okolností, které zvyšují společenskou škodlivost a jež byly shora v návaznosti na rozhodnutí obou soudů nižších stupňů podrobně rozvedeny. Zásada subsidiarity trestní represe a pojetí trestního práva jako ultima ratio nevylučuje použití trestního práva v případě protiprávního jednání, které lze sankcionovat i prostředky civilního práva, protože trestní zákoník chrání též soukromé zájmy fyzických a právnických osob.

15. Pokud jde o dlouhou dobu zmiňovanou obviněným, která uplynula od spáchání činu, k tomu Nejvyšší soud připomíná, že již ve svém předchozím kasačním usnesení ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. [5 Tdo 1328/2017](#), vyložil, že doba uplynulá od spáchání činu a případná nepřiměřená délka trestního řízení jsou hledisky, ke kterým je nutno ve smyslu § 39 odst. 3 tr. zákoníku přihlédnout při ukládání trestu, nemohou však být důvodem pro neuplatnění trestní odpovědnosti s odkazem na ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Nejvyšší soud znovu opakuje, že pojem „nepřiměřená délka řízení“ není zákonem definován, a je proto nutné vycházet z příslušné judikatury (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. [5 Tdo 1495/2015](#)). Předně je třeba uvést, že právo na projednání věci bez zbytečných průtahů, resp. právo na vyřízení věci v přiměřené lhůtě, je integrální součástí práva na spravedlivý proces, tedy základních práv zaručených v čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“; viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2004, sp. zn. [I. ÚS 600/03](#)). V kontextu trestního řízení nelze kritérium „přiměřené lhůty“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy vykládat paušálně stanovením určité konkrétní délky konání trestního stíhání (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2006, sp. zn. [II. ÚS 535/03](#), publikovaný pod č. 157 ve svazku 42 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Podobně judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále ve zkratce „ESLP“) vychází z předpokladu, že jednotlivé případy je nutné posuzovat v závislosti na individuálních okolnostech a nelze v obecné rovině formulovat, jakou délku trestního řízení lze považovat za nepřiměřenou (viz např. rozsudek ESLP ze dne 9. 2. 2010 ve věci Remes proti Finsku, stížnost č. 21367/07). Je třeba přihlédnout zejména ke složitosti případu, chování stěžovatele a postupu státních orgánů (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 25. 3. 1999 ve věci Pélissier a Sassi proti Francii, stížnost č. 25444/94). Podobně Ústavní soud judikuje, že přiměřenost délky řízení nelze vyjádřit numericky, neboť je podmíněna objektivně charakterem projednávané věci a musí být zkoumána ve světle konkrétních okolností případu, s přihlédnutím ke složitosti věci, chování obviněného a chování příslušných orgánů. V případě trestního řízení může být významný pro posouzení přiměřenosti jeho délky např. počet spoluobviněných, teritoriální a časový rozsah trestné činnosti či přítomnost mezinárodního prvku (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2007, sp. zn. [I. ÚS 603/06](#),

publikovaný pod č. 65 ve svazku 45 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Až v případě, že dojde k porušení práva na přiměřenou délku řízení, lze uvažovat o zmírnění trestu jako jedné z forem kompenzace tohoto porušení (viz např. rozsudek ESLP ze dne 15. 7. 1982 ve věci Eckle proti Německu, stížnost č. 8130/78).

16. Ze zjištěných skutkových okolností nyní posuzovaného případu je navíc zřejmé, že ve věci nedošlo k nepřiměřeným průtahům v řízení. Trestní stíhání obviněného P. F. bylo zahájeno dne 28. 3. 2014 a obžaloba byla podána dne 20. 8. 2015. Soud prvního stupně vydal svůj rozsudek ve věci dne 30. 3. 2016 a odvolací soud zamítl odvolání obviněných proti rozsudku soudu prvního stupně usnesením ze dne 19. 4. 2017, sp. zn. 5 To 73/2016. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal obviněný dovolání, o kterém rozhodl Nejvyšší soud kasačním usnesením ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. [5 Tdo 1328/2017](#). Po přikázání věci Nejvyšším soudem k novému projednání a rozhodnutí rozhodl odvolací soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 5 To 73/2016. S ohledem na rozsah spáchané trestné činnosti je podle názoru Nejvyššího soudu z popsaného časového přehledu zřejmé, že od začátku trestního stíhání nedošlo ve věci k nepřiměřeným průtahům, kdy by nebyly činěny v řízení po delší časový úsek žádné kroky k vyřízení věci. Navíc celková délka řízení byla s ostatními rozhodnými okolnostmi spáchaného trestného činu i osoby obviněného (viz skutečnosti uvedené shora v tomto usnesení Nejvyššího soudu a také odůvodnění obou rozsudků nižších soudů) dostatečně zhodnocena u obviněného P. F. v uloženém podmíněném trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců se zkušební dobou v trvání 15 měsíců za současně uloženého peněžitého trestu ve výměře 50 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Takto vyměřený trest nelze ani s ohledem na uvedenou délku řízení považovat za nepřiměřeně přísný.

17. Nejvyšší soud se proto po posouzení věci ztotožnil s názorem odvolacího soudu i státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v tom, že na základě zjištěných skutkových okolností případu nelze dospět k závěru, že by čin spáchaný obviněným nedosahoval svojí závažností ani nejlehčích v praxi se vyskytujících případů trestných činů podle § 255 odst. 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017 (nyní § 255a odst. 1 tr. zákoníku). Naopak povaha a rozsah porušení zájmu společnosti na zajištění rovnosti podnikajících subjektů na trhu a další okolnosti svědčí o takové míře společenské škodlivosti činu obviněného, která plně opravňuje k použití trestního práva, neboť jde o čin zcela zřejmě kriminální, na nějž je nezbytné použít prostředky trestního práva, včetně trestní represe.

IV. Závěrečné zhodnocení

18. Z výše rozvedených důvodů Nejvyšší soud shledal, že dovoláním napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející netrpí právně relevantními vadami, které by vyžadovaly vydání kasačního rozhodnutí, proto podle § 265j tr. ř. zamítl dovolání obviněného P. F., neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že není důvodné.